

WIADOMOŚCI OBOZOWE

TYGODNIK OSRODKA POLSKIEGO RHEINE

Nr. 16

Niedziela, 28 lipca 1946

Rok 2

1. VIII.
1944

NAPRZÓD DO BOJU ZOLNIERZE

1. VIII.
1946

(Hymn Polski Podziemnej)

Naprzód do boju żołnierze
Polski Podziemnej. Za bron!
Boska potęga nas strzeże
Wola do boju Was dzwon.

Godzina pomsty wybija
Za zbrodnie, meke i krew,
Do broni! Jezus Maryja!
Żołnierski wola nas zew.

Zorza wolności się pali
Nad Polska idących lat,
Moc nasza przemoc powali
Nowy dziś rodzi się świat.

Godzina pomsty wybija - itd.

Za Nasza Wolność i Wasza
Bracia, chwytamy za miecz
Śmierć, ani trud nas nie strasza
Zwycięski Orle nasz lec.

Godzina pomsty wybija - itd.

Biada, kto daje ojczyźnie pol duszy,
A drugie tu pol dla szczęścia zachowa;
Oboje w nim Bog swym piorunem skruszy,
I padnie kiedyś w popiół taka głowa!

Zadna lza taki Boga nie poruszy,
W modlitwie nigdy już nie znajdzie słowa,
Ktoreby kiedyś jego Bog rozumiał,
I będzie jak ten dąb umarły szumił.

Juliusz Słowacki

JAK PRACOWAŁA I WALCZYŁA PODZIEMNA WARSZAWA

(Dzieje jednego szpitala)

Warszawski szpital Dzieciatka Jezus miał w czasie tej wojny osobliwego pecha. Nie było nalotu - niemieckiego czy rosyjskiego - by jeżeli nie same gmachy szpitala, to ktoś z personelu nie padł ofiarą bomby. Bez klepsydr na kapticy szpitalnej nie minal zaden nalot.

W roku 1939 olbrzymi teren szpitalny zmasakrowany został przez Niemców tak potwornie, że połowa budynków zamieniła się w gruzy nie do odbudowania. Piloci niemieccy uganiając na 100 metrów nad ogrodem dobijali z broni maszynowej, rannych na noszach i chorych dobywających się z rumowisk. Szpital atakowany był z niesłychanym barbarzyństwem. Niemcy - wbrew znakom Czerwonego Krzyża - uznali go za obiekt wojskowy.

W rzeczywistości - szpital dopiero przez czas okupacji był istotnie obiektem wojskowym. Dziwnego pecha miał w bombardowaniach lecz dziwniejsze jeszcze, cudowne poprostu, szczęście w innych wojskowych sprawach, w dni powszednie, gdy samolotów na niebie nie było, a za to oblawy, łapanki, strzelaniny uliczne rewizje i inne okupacyjne brewerie.

Placówka miłości bliźniego, placówka naukowa zarazem, gdzie wiedza i miłosierdzie podają sobie dłonie w walce ze śmiercią szpital Dzieciatka Jezus był zarazem placówką konspiracji oporu.

To mało, że wbrew zakazom pracował tu wydział lekarski wznowionego w konspiracji Uniwersytetu Warszawskiego, zamaskowany jako kursa medyczne dr. Zaorskiego. To mało, że w klinikach szpitalnych trwały bezustannie zajęcia naukowe, że powstawały monumentalne dzieła medyczne, istne encyklopedie wiedzy lekarskiej, że wydawano potajemnie, dziesiątki dobrze zapracowanych dyplomów lekarskich, i że panowie doktorzy włamywali się do opieczetowanych pracowni, żeby uratować skonfiskowane aparaty, narzędzia i biblioteki. Dziwniejsze rzeczy tam się działy.

Przepisy bezpieczeństwa polecały lekarzom meldować natychmiast każdy wypadek rang postrzałowej. Dr. Antoni Moś, pierwszy przyplacil zgięciem nie zastosowanie

się do tego rozkazu. Rozstrzelano go za udzielenie pomocy rannemu od kuli niemieckiej pacjentowi. A ileż bojowców Polski Podziemnej bezpośrednio po akcji gnało postrzelanymi samochodami, do bramy przy ul. Nowogrodzkiej, by znaleźć opiekę lekarską i nie tylko opatrunek ale długotrwałą często kurację - na osobistą odpowiedzialność lekarza. Jakież pielgrzymki młodych ludzi ciągnęły do „Dzieciatka“ na badania i bezpłatne zastrzyki przeciwtyfusowe (cena rynkowa 2000 zł) przed pojsciem do partyzantki lesnej. A przed taki partyzant do szpitala z pistoletami w kieszeni, czasem nie bardzo pamiętając do kogo mianowicie miał się zgłosić, kto go rzekomo „stałe“ leczy. Jakos nikt nie „wpadł“. Iluz lekarzy należało do organizacji wojskowych i w wolnych od dyżurów godzinach szkolilo sanitariat konspiracyjny, albo zgola ze skrzynka medykamentów i pistoletem maszynowym tłuło się na wyprawę bojową gdzieś daleko za miasto. Jeden z medyków osobiscie skonfiskował tramwaj z motorniczym i policjantem, aby noca, po godzinie policyjnej, przewiesić z dworca kolejki Grojeckiej na Żoliborz oddział bojowy wracający z akcji. Dwaj inni rozbroili i sprali po mordach dwu żandarmów, którzy chcieli ich rewidować w tramwaju w Alejach Ujazdowskich.

Nikt nigdy się nie dowiódł konspiracja wiele pozostawiła niedomowien na zawsze - ilu ludzi dekowało się i żywiło codziennie w szpitalu Dzieciatka Jezus. Jakim cudem pozwoliło się upozorować wielką ilość praktykantów lekarskich nie mających nic wspólnego z medycyną, pielęgniarzy co więcej dostarczali pacjentów medykowi niż sami pielęgowali, członków „kolumn dezynfekcyjnych“ i „szpitalnej strazy porzecznej“, którzy częściej mieli do czynienia z rozpylaczem niż pulweryzatozem, z bronią maszynową niż sikawką. Chodzili zbrojni w papierze szpitalne, pierwszorzednie notowane na giełdzie konspiracyjnej, ale okładali je do skrytek, gdy szli z bronią w reku do akcji. Jesli gineli - to bezimiennie. Raz tylko przy zabitym znaleźli Niemcy legitymację szpitalną. Wtedy - na

(dokoncz. na str. 3)

Druga rocznica

W dniu 1 sierpnia Polacy rozproszeni na całym świecie obchodzą błąd drugą tragiczną rocznicę Powstania. Lud warszawski gniebiony przez zbirów hitlerowskich - porwał za brzoń, by nareszcie odplacić za meki i upodlenia.

Trudno zrozumieć tym, którzy na własnej skórze nie odczuli ogromu barbarzyństwa niemieckiego, czemu lud Warszawy powstał - i bił się nawet wtedy, gdy ostatnia nadzieja ratunku zawiodła. Ludzie, którzy to piekło przeszli, mówią o „szczęśliwych dniach powstania“ - kiedy Polak ze zwierzyń tropionej stał się sam myśliwym. Ale bo powstania zadal cały naród, i gdyby nie dano hasła rozpoczęcia, wybuchło by ono samorzutnie.

Do walki w pierwszym dniu Powstania stanęło około 20000 ludzi. w czym zaledwie trzecia część zbrojna i bez zapasów amunicji. O sukcesie pierwszych dni zdecydowała powszechność Powstania, dobre przygotowanie żołnierzy A.K. do walk ulicznych, dość wyraźne zaskoczenie Niemców, a nade wszystko -! zwiolowa woła walki. Pistoletami zdobywano karabiny, karabinami - brzoń maszynowa, na czołgi znalazły się granaty i butelki z benzyną.

Powstanie Warszawskie - jak żadne inne - miało charakter powszechności i demokratyczności. Było to powstanie, w którym lud miejski zasłużył sobie na część taką samą jak walczący na barykadach żołnierzy. Było to powstanie, w którym walczły dzieci, walczły kobiety, walczyla młodzież. Tak walcząc można było tylko w oparciu o ducha całego Ludu. W ogniu, w głodzie, w huraganie pocisków - wszyscy zadal walki. Walki o wolność lub śmierć.

Pierwsze walki objęły Śródmieście, Żoliborz, Wole i Powązki. Potem - po utracie Woli i Powązek, w orbite najzaciętszych walk weszło Stare Miasto. Dopiero we wrześniu przyszła kolej na Powisze, Czerniaków, Mokotów, które przez szereg tygodni oddychały wolnością.

Najzaciętsze boje toczyły się o Wole, Stare Miasto, Czerniaków i o główne arterie przelotowe, be-

dące drogami odwrotnymi Niemców ze Wschodu na Zachód. Niemcy, walczący przede wszystkim o te arterie, w miarę dopływu posiłków koncentrowali akcje bojowe i niszczyli kolejno na poszczególnych dzielnicach, zamieniając w popioły i zgliszczca.

Ze strony Powstanców walczyło ogółem około 40000 ludzi. Niemcy zaangażowali 8 dywizji, gromadząc drugie tyle w pierścieniu otaczającym miasto. Z chwila gdy nadeszły zrzuty alianckie, tak bohaterstwo dostarczane, lecz tak bardzo niedostateczne, z chwila gdy oddziały A. K. z rejonu podwarszawskiego przedarły się by wzmożenie obrony Miasta, wzrosły szanse sukcesu. I Powstanie potrafił nie tylko heroicznie bronić się, lecz także bravurowo wyniszczać gniazda oporu niemieckiego wewnątrz Miasta.

Już się zdawało, że szala zwycięstwa przechyliła się na stronę powstanców, przecież i armia czerwona zbliża się do wrot Warszawy, to i pomoc z tej strony przyjdzie niezaprzeczalnie.

Tymczasem w audycji radja warszawskiego Armii Krajowej z dnia 24 sierpnia po wyrażeniu wdzięczności lotnikom angielskim, południowo-afrykańskim i polskim za pomoc dostarczona Warszawie zapowiedziano:

„Powstaje pytanie, na które nie mamy odpowiedzi. Dlaczego nie mamy pomocy ze strony, która mogłaby ją dać w dostatecznych ilościach? - Dlaczego nie otrzymaliśmy pomocy od armii sowieckiej znajdującej się nie dalej jak o niecałe dwadzieścia kilometrów? Dlaczego ani jeden myśliwiec nie wleciał z pobliskich sowieckich lotnisk, aby nas obronić przed gradem bomb rzuconych na nas przez Luftwaffe? Dlaczego sowieckie samoloty nie zrzuciły ani jednej bomby na niemieckie bazy Warszawy? Dlaczego Rosjanie nie przysłali ani jednego karabinu, ani jednego granatu ręcznego?“

Dzisiaj wiemy, że odpowiedzi na te pytania AK otrzymała znacznie później - i otrzymuje je jeszcze po dzisiaj . . .

Los Warszawy był przesadzony. Lecz przeciw wyrokowi temu stanęła - Wola Walczącego Narodu.

„Tu, na mogile, leża ezapki na bakier,

Tu u nas, nikt nie płacze w walczacej Warszawie.

Tu się Prusakom siada na kark okrakiem

I wroga gola piescia za gardło się dlawi.

A wy tam wciąż śpiewacie, że „z kurzem krwi bratniej“

I że „z dymem pożarów“ niszczyje Warszawa.

A my tu naga pierś na strzały armatnie

I usmiechem na wasz podziw i na wasze brawa.

Czemu w dalekich stronach śpiewacie w Londynie,

Gdy tu nadeszło wreszcie wyglądane światło?

Tu male dzieci walczą. krew radosnie płynie,

U boku swoich chłopców walczą tu dziewczęta.

Tu bije serce Polski. Tu mówi Warszawa.

Niech pogrzebowe pieśni znikną z audycji.

Nam ducha starczy dla nas. I starczy go dla was.

Oklasków też nie trzeba. Trzeba amunicji“.

(Więsz powyższy nadal radio Armii Krajowej w czasie Powstania.)

Niemcy zastosowali cały repertuar broni bojowej i niszczylińskiej, nie wyłączając miotaczy min, artylerii kolejowej i lotnictwa. Potworna konsekwencja barbarzyństwa i okrucieństwa niemieckiego trawiła dom po domu, dzielnice po dzielnicę.

Padło 20.000 żołnierzy, trwając do ostatka na stanowiskach. Padło 20.000 ludności cywilnej, trwając do ostatka w woli Wolności. 75% budowli poszło w gruzy.

Wśród zdarzeń straszliwej wojny Powstanie Warszawskie było najtragiczniejszym, najbardziej wstrząsającym i właśnie dlatego najbardziej wymownym.

Walki trwały 63 dni. Każdy z tych dni bezprzykładnego poświęcenia, ofiarności, męstwa i heroizmu, był krzykiem bijącym na cały świat o Wolność. Niepodległa Polska.

Troska o wiernych na obczyźnie

W dniach od 27 maja do 15 czerwca b. r. bawili w kraju dwaj polscy księza, naczelny kapelan na strefie brytyjska ks Szymala i dziekan na terenie 30 bryt. korpusu ks. Wojciechowski. Celem podróży było omówienie całego szeregu spraw związanych z duszpasterstwem wysiedlenców. Obaj księza złożyli wizyty obu polskim kardynałom oraz biskupom w Poznaniu, Katowicach i Częstochowie oraz administratorom apostolskim w Opolu i Wrocławiu, zawożąc wyrazy przywiązania i holdu od duchowienstwa i wiernych znajdujących się na przymusowym wychodźstwie.

Wzajem Księza Kardynałowie i Księza Biskupi przesłali swe słowa pamięci i błogosławieństwo dla wszystkich księży pracujących na wygnaniu oraz dla wszystkich wiernych. Szczególnie Księza biskupi wyrazili swe zdanie, że w trosce o wiernych pozostających na obczyźnie duszpasterze powinni

zostać ze swymi wiernymi, aby ich otaczać swoją duchową opieką. Wyjeżdżać do kraju powinni przede wszystkim księza chorzy i starsi wiekiem a żaden z kapelanów dla wysiedlenców niezbędnych nie może opuszczać swej placówki bo to byłoby niespełnieniem kapłanskiego obowiązku. Każdy powracający kapłan musi mieć od swych obecnych władz duchownych zwolnienie ze swej duszpasterskiej placówki.

Dopiero w miarę wyjazdu wysiedlenców pozostających poza krajem mogą z nimi wyjeżdżać ich duszpasterze. Pobyt koniecznych na obczyźnie księży jest pierwszorzędnej wagi dla sprawy Kościoła i Ojczyzny - stwierdzali polscy biskupi, z którymi księza delegaci mieli możność zetknąć się.

To stanowisko władz kościelnych w Polsce jest tym bardziej znamienne, że w Kraju bardzo dotkliwie obciąża się brak księży.

Wypadki w Kielcach

Epilogiem wypadków kieleckich, przy których kilkutysięczny tłum usmiercił 41 osob (w tym 39 Żydów) i poranił 40, był wyrok sądu wojkowego, orzekającego w trybie doraznym, skazujący 9 oskarżonych na śmierć (w tym 1 kaprala i 1 szeregowca milicji), 1 na dożywotnie więzienie, 1 na 7 lat i 1 (kobieta) na 10.

Wypadki kieleckie stały się punktem wyjścia do szerokiej akcji potępiającej ze strony niezliczonych organizacji i jednostek.

KS. KARDYNAŁ HLOND oświadczył korespondentom zagranicznym, że wypadki kieleckie mają swe tragiczne podłoże, którym jednak nie jest rasizm. Psucie się stosun-

ków polsko-żydowskich jest w dużym stopniu skutkiem faktu, że wiele Żydów zajmuje kierownicze stanowiska w rządzie i usiłuje wprowadzić system, którego nie życzy sobie większość Polaków. To stwarza niebezpieczne napięcie. Choć ubolewać należy nad Żydami, większa ilość Polaków straciła życie w fatalnej walce zbrojnej z politycznym frontem w Polsce. Dalej ks. kardynał wyjaśnił, że rozważy sprawę wydania oświadczenia po naradzie z biskupami.

W KIELCACH specjalna komisja zarządziła aresztowanie naczelnika wojew. policji bezp., naczelnika milicji i naczelnika miejskiego oddziału milicji.

Drobne wiadomości z kraju

PROCES FISCHERA, "kata Warszawy," odbędzie się we wrześniu. Duże trudności sprawia brak dokumentów, które przeważnie zginęły podczas powstania warszawskiego.

„ZYCIE WARSZAWY“ podało rozpaczliwy list emerytowanego robotnika, otrzymującego wraz z żoną kartki żywnościowe 2. kat. „Coż nam jednak z posiadania tych kart - pisze robotnik - gdy od 1 kwietnia nie otrzymaliśmy z żoną dosłownie nic poza 1 dkg. herbaty. Ani jednego bochenka chleba, ani odrobiny soli. Karty są nietknięte. Jak mogę wyżyć ze skromnej emerytury, płacąc za chleb .50 zł za kilogram?”

OFIARY Z RAVENSBRÜCK, znajdujące się w Polsce w liczbie 66 kobiet, mają być przewiezione do gdańskiej Akademii Służby Zdrowia i tam poddane badaniom z udziałem m. i. jednego z najwybitniejszych bakteriologów szwedzkich. Sa one ciężko chore i przeważnie nie stwierdzono dotąd, jakiego rodzaju bakteriami zaraziło je „w celach eksperymentalnych“.

PATRONAT OPIEKI NAD WIEŻAMIAMI nie otrzymał zezwolenia na wznowienie działalności. Na podanie odpowiedzi, że opieka jest zbyt ciężka, bo wykonuje ją państwo.

W LODZI z początkiem czerwca zastatkowało 28 fabryk z powodu warunków materialnych. Dokonano licznych aresztowań.

URNA Z POPIOŁEM Z OSWIECIMIA ma być złożona na jednym z cmentarzy paryskich jako symbol 700 tys. Francuzów, wytopionych w tym obozie.

MAUZOLEUM HINDENBURGA pod Tannenbergiem zostało (wbrew komunikatowi niemieckiemu) tylko częściowo zniszczone w styczniu 1945 przy odwróceniu wojsk niemieckich. Obecnie zostanie rozebrane. Jency niemieccy zeznali, że trumna Hindenburga nie została wywieziona do Niemiec, lecz wraz z wieżą wysadzona w powietrze.

Z Niemiec

TRZEJ „PREMIERZY“ w strefie amerykańskiej zwrócili się do ameryk. Zarządu Wojskowego z prośbą o interwencję przeciw warunkom wysiedlania i traktowania Niemców przez polskie władze. Zarząd Wojskowy odpowiedział odmownie, tłumacząc się brakiem tytułu. Niemcy, wysiedlani z Polski, przybywają wyłącznie do strefy brytyjskiej, a jeśli przedostają się do amerykańskiej, to nielegalnie.

30. CZERWCA nastąpiło zamknięcie przejść ze strefy brytyjskiej do sowieckiej i odwrotnie. Władze przestrzegają, że zamknięcie „przestrzegane jest najsurowiej“.

WOJSKA NORWESKIE w sile około 4 tysiące przejmą prawdopodobnie w lutym 1947 część okupacji brytyjskiej Niemiec, w/g pogłosek w strefie, zajętej obecnie przez oddziały polskie. Administracje okupacyjna sprawować będą nadal władze brytyjskie.

W HAMBURGU odbyły się niedawno demonstracje Niemców przeciw opróżnieniu części miasta na rzecz bryt. Zarządu Wojskowego. Obecnie zapadły pierwsze wyroki przeciw uczestnikom demonstracji: 10 skazano na więzienie od 2 do 10 lat. Kare 5 miesięcy więzienia dostał pewien Niemiec z Briton za niezgodne z prawdą rozprowadzanie, że masło z Niemiec wywozi się do Anglii.

W STREFIE AMERYKANSKIEJ 1. b. m. objęła swe funkcje nowa policja niemiecka. Składa się ona z trzech brygad po 3 pułki

3-szwadronowe, dowódca jest ameryk. gen. Harman, b. d.-ca dywizji panc. Policja ta liczy 38 000 ludzi, nosi helmy w pasy zielono-niebiesko-żółte, posiada wyszkolenie policyjne i wojskowe, prawo zatrzymywania każdego bez względu na narodowość, oraz prawo posęgu i konfiskat. W razie potrzeby otrzymuje do dyspozycji czołgi i samoloty. Okupacyjne władze bezpieczeństwa zatrzymały nadal „odpowiedzialność za wysiedlenców i obozy jenców“.

850 TYSIĘCY NIEMCÓW z ziem polskich przybyło dotąd do strefy brytyjskiej. Drugie tyle ma przybyć do jesieni. 18% z przybyłych - to dorośli mężczyźni, z których połowa nadaje się do pracy.

NAD STREFIE AMERYKANSKIEJ stosunek ilościowy ludności do wojska okupacyjnego wynosi 120:1. Wszyscy zatrudnieni w tej strefie jency niemieccy w liczbie 140 tys. maja być do 30. XI. b. r. zwolnieni.

427 STATKÓW PRZYBRZEŻYCH otrzymują Niemcy o łącznym tonażu 165.526. Z tego 81% otrzymała strefa brytyjska, 12 amerykańska, 7 rumyjska. Statki pływac będą pod kontrolą sojuszników.

OBOZ DLA NIEMIEK znajduje się „gdzieś w strefie brytyjskiej.“ Sa to działaczki hitlerowskie w liczbie 800. Niedawno znalazła się wśród nich, przywieziona z W. Brytanii, zona osławionego Joyce'a. Kobiety sa dobrze ubrane, mieszkają po 4 w pokojach barakowych i otrzymują 1.800 kalorii dziennie. (W niemieckich obozach koncentracyjnych wyżywienie wynosi 1.000 - 500 kalorii.)

Uchodźcy polscy chcą pracować

Po konferencji, przeprowadzonej dn. 3. lipca br. przez Prezesa Zjednoczenia Polskiego w Niemczech p. J. Czarkowskiego z generalnym gubernatorem rejonu Hanower gen. mjr. Mac Ready, zwołana została na dzień 15. lipca do Hanoweru konferencja przedstawicieli środowisk polskich z terenu 30. Korpusu Brytyjskiego. Konferencji przewodniczył Prezes p. Czarkowski. Miała ona na celu ustalenie opinii ogółu wychodźstwa w sprawie pracy dla Polaków.

Na konferencji uchwalono rezolucje następującej treści: „Zebrani w liczbie 58 przedstawiciele działów zatrudnienia organizacji polskich środowisk i obozów na terenie okupacyjnym 30. Korpusu, dowiadując się o prowadzonych rozmowach na temat zatrudnienia Polaków, z radością witają zapowiedź możliwości normalnej pracy i stwierdzają co następuje: Wyrażamy pełną gotowość podjęcia pracy. Prace obecna na terenach okupowanych Niemiec chcemy traktować jako zaprawę zawodową przed wyjazdem poza teren Niemiec. Polacy chcą pracować, każdy w swoim zawodzie, pod kierownictwem angielskim lub polskim na rzecz naszych Aliantów. Polacy pragną o ustalenie z naszymi reprezentantami warunków pracy i dotrzymanie ich przez pracodawców. Pragniemy z naszej zbiorowości wyeliminować wszelkie elementy, które przez swą działalność lub postawę antyspołeczną, aczkolwiek mielichne, psują dobre imię Polaka. Dceńniamy wartość pracy, traktując ją jako obowiązek każdego człowieka, który przez swój wysiłek przyczynia się do ogólnego dobrobytu i postępu cywilizacji i kultury. Polacy na rynkach pracy na całym świecie są znani jako pracownicy, którzy nie ustępują pracownikom innych narodowości w chęci do pracy i umiejętności jej wykonywania.

Wizytacja J. E. ks. Biskupa Gawliny

„Wiadomości Dekanatu Rzym.-Kat.“ na terenie 30 Korpusu podają, że w miesiącu sierpniu jest spodziewana wizytacja ośrodków polskich przez ks. Biskupa Polskich Wyszędleńców Gawliny, który odbedzie szereg konferencji z księżmi kapelanami i odwiedzi polskie obozy i skupiska. Ośrodki będą zawiadomione o terminie wizytacji na miesiąc przed nią.

Okres od zakończenia działań wojennych do chwili dzisiejszej nie dał bez naszej winy, możliwości dania praktycznego wyrazu temu nastawieniu, nie stworzył warunków w których praca mogłaby być w szerszych rozmiarach podjęta.

W związku z tym zagadnieniem wyłania się pilna potrzeba jaknajszerszego zebrania danych, ilu ludzi i w jakich zawodach jest chętnych do przystąpienia do pracy. Stały Sekretariat Spr. Zjedn. Pol. zwrócił się już do niższych szczebli organizacyjnych Zjednoczenia Polskiego w strefie brytyjskiej z zadaniem jak najrychlejszego przeprowadzenia ankiety.

Dowiadujemy się, iż w Hanowerze władze brytyjskie zgłosiły już zapotrzebowanie na przeszło 400 pracowników wykwalifikowanych, począwszy od kierowców, kelnerów i pokojówek oraz rzemieślników aż do tłumaczy. Około stu osób już zatrudniono. Również w ośrodku Greven (kolo Münster) zapotrzebowano około stu osób.

1. Dywizja Pancerna uczy się

W dniu 15 bm. odbyło się w Quakenbrück zakończenie I Kursu Handlowego żołnierzy 1. Dyw. Panc. Kurs trwał 8 1/2 mies., uczestniczyło w nim 147 uczniów, skończyło 142, z tego 66% z wynikiem b. dobrym i dobrym. Na kursie były 4 równoległe klasy, zależnie od stopnia przygotowania. Około 30% uczniów zaczęło się jednocześnie przygotowywać do przejścia do odpowiednich klas gimnazjum kupieckiego lub ogólnokształcącego. Nauczyciele, przeważnie b. jęcy z Oflagów, pracowali i pracują bezinteresownie i z dużym poświęceniem. Wszystkie te momenty podkreślił dyr. kursu por. Bogacki w swoim sprawozdawczym przemówieniu. Przemawiał również jeden z uczniów sierż Eisenbart, imieniem uczniów gimnazjum strz. Kopec oraz imieniem gimnazjum dyr. Krukowski. Na zakończenie zabrał głos imieniem Dcy Dywizji płk. Deskur, dziękując wykładowcom a uczniom życząc dalszego rozszerzania ich wiedzy. Po zakończeniu uroczystości obecni mogli zwiedzić wystawę kursu z dziedziny towaroznawstwa i reklamy. Zwłaszcza ta ostatnia wykazała wiele pomysłowości, oryginalnego smaku i pracowitości.

Bywają różne oblawy

W dniu 10. lipca br. odbyła się w obozie w Immendorf wielka oblawa wojskowo-policyjna na elementy przestępcze. Oblawa i rewizje trwały od godz. 6tej do 16tej. Aresztowano około 100 osób. Oboz, w którym oblawę przeprowadzono, posiadał wyjątkowo zła opinie zarówno u władz jak i u społeczeństwa polskiego. Nie mniej jednak w czasie oblawy zaszyły godne pozalowania fakty a mianowicie: profanacja kaplicy obozowej, zbeszczenie godła państwowego i zniszczenie mienia obozowego. Uległy również zniszczeniu dokumenty stwierdzające tożsamość osób, przedmioty z darów 2. Korpusu, listy członków i składek Kol Zawodowych itp. Zachowanie się oddziałów przeprowadzających rewizje było nad wyraz brutalne.

A przecież w Niemczech ma rządzić prawo. Alianci przyszli tu, by uczyć Niemców poszanowania dla praw Boskich i ludzkich.

(Inf. Pras.)

SPECJALNA KOMISJA BRYTYJSKA, w skład której poza trzema oficerami brytyjskimi wchodziło dwóch oficerów sowieckich, przedstawiciele UNRRA i polski oficer łącznikowy, przesłuchiwała w obozie Hagen (Strefa brytyjska) wszystkich mieszkańców obozu pochodzących z za Buga co ich zamiaru powrotu.

SPRAWA ZATRUDNIENIA. Do miarodajnych czynników polskich w Brunswiku zwrócił się miejscowy Mil Gov z propozycją zatrudnienia pewnej ilości Polaków przy eksploatacji lasów. W wyniku pertraktacji ofiarowano następujące warunki: najwyższa stawka dzienna robotnika lesnego, możliwie jak największy przydział papierosów, dodatek żywnościowy i dodatek odzieżowy. Pońad to zgodzono się na polską administrację pracy, opiekę lekarską i ubezpieczenie społeczne.

KONIEC REPATRIACJI Z NORWEGII. „WIADOMOSCI POLSKIE“ donoszą, że dn. 22. czerwca odplynal z Oslo ostatni transport repatriantów polskich w liczbie 98 osób. W ten sposób oficjalna repatriacja została zakończona, co pozwoliło władzom norweskim na zmianę ustosunkowania się wobec pozostania się w Norwegii Polaków prawa pracy na warunkach równorzędnych z robotnikami norweskimi. Obozy będą kolejno likwidowane. Obecnie pozostają jeszcze dwa obozy. Jednocześnie jednak cofnięto subwencje dla szkół polskich. Norwegowie bowiem stanęli na stanowisku, że uchodźcy wchodzi w społeczeństwo norweskie i wobec tego traca prawo do specjalnych pomocy.

NAJDIWNIJSZE PANSTWO - CITTA DEL VATICANO

Obszar suwerennego panstwa, które się nazywa Miastem Watykańskim, Citta del Vaticano, wynosi 44 ha a więc niespełna pół km kw. 36-ta część tego terenu pokrywa bazylika św. Piotra, najdłuższa przekątna wynosi nie wiele ponad 1 km, najkrotsza 650 m. Ponadto do tego państwa należą i mają prawo eksterytorialności bazyliki rzymskie, pałace-siedziby kongregacji oraz letnia siedziba papieża, willa w Castel Gandolfo, leżące na terytorium państwa włoskiego. W mieście Watykańskim mieszka niespełna tysiąc ludzi a tylko 746 osób posiada obywatelstwo watykańskie. Kobiety stanowią tylko 20% ogółu mieszkańców i jest ich 149, są to zakonnice, pracownicy, pracownice gospodarcze i żony oficerów gwardii papieskiej. Od 1929 r. urząd stanu cywilnego zanotował 26 urodzeń.

Osobna komisja, na czele z kardynałem Canali - wielkim penitencjariuszem i administratorem Miasta Watykańskiego - czuwa nad dobrymi obyczajami, porządkiem i zaopatrzeniem w żywność ludności. Watykan ma swoją flagę: złotą tarczę z skrzeszonymi kluczami na białym tle, swoją własną monetę, dworzec kolejowy, urząd pocztowy i własne znaczniki, elektrownie, radiostacje i nawet hale targowe. Podczas wojny wprowadzono ograniczenia żywnościowe, znaczna część przyszywaną żywności rozdzielano jednak między biedaków rzymskich, mieszkających w pobliżu Watykanu.

Gwardia papieska, która w czasie wielkich uroczystości nakłada pancerze z czasów Juliusza 2, otrzymuje obecnie nowoczesne wojskowe. Z dawnych czasów pozostał osobliwy stan prawny, według którego oddział tej gwardii jest do dziś uważany za własność dowodzącego nim pułkownika. Etykowo jest przewidziany jeden posterunek dla pilnowania więźniów, które składa się z 3 cel nowocześnie urządzonej. Dotychczas jednak jeszcze nikt nie zaznajomił się ze „zgnila słoma” papieskiej karni.

„Radio Vaticanum”, stacja założona przez Marconiego, rozpościera swe anteny wśród zieleni ogrodów watykańskich. Co wieczór w najrozmaitszych językach świata i na wszystkie jego strony: do Chin, Ameryki Południowej, do Australii i do Grenlandii płyną na falach eteru papieskie orędzie, opinie katolickie i informacje o życiu Kościoła.

Wojna nie oszczędziła nawet Stolicy Apostolskiej, w której były zniszczenia i byli zabici. Lecz ufając swej neutralności Watykan nie poczynił żadnych kroków, aby uchronić swe wspaniałe zbiory sztuki, swoje muzea i niezastąpioną bibliotekę. W podziemiach zbudowano wprawdzie nowoczesny schron, do którego jednak Pius XI nigdy nie wszedł. Jedynym zarządzeniem w czasie niemieckiej okupacji Rzymu i - późniejszych walk o Wieczne Miasto było wzmocnienie garnizonu szwajcarskiego. Kardynał Canali wprowadził podwójny łańcuch posterunków uzbrojonych, którego przebieg wymagał specjalnej przepustki. W Rzymie kordon ten nazwano żartobliwie „linia Canali” i twierdzono, że do jej przekroczenia nie wystarczy „biała lapka”. Była to służba do niemieckich wilków w owczej skórze, zapewniających o swej zyciowości dla Watykanu. Zresztą z rasy niemieckiej znana była fotografia posterunków niemieckich, ktoromi

obstawiono wszystkie wejścia i kontrolowano wszystkich wchodzących i wychodzących. Hitler miał wielką ochotę wkroczenia do Watykanu, aby zaglądnąć do tajemnic poczty dyplomatycznej i aby „zabezpieczyć” znajdujące się tam skarby sztuki, ale mu to odradzono.

Miniaturowe państewko, a obszarze nie-

pełna 80 polskich mogów i o ludności mniejszej od ludności niejednej wioski, daje dziś materialne i prawne podstawy dla olbrzymiego moralnego autorytetu Namiestnika Chrystusowego na ziemi, Głowy Kościoła Katolickiego. Daje papieżowi niezależność od państwa, na którego terytorium leży Watykan, daje mu zupełną suwerenność jako władcy świeckiemu niezależnemu pod tym względem od nikogo na świecie. A kruchość materialna tego tworu państwowego jest najlepszą rekwizytem jego nietykalności. Kto bowiem targnąłby się na Miasto Watykańskie - miałby przeciw sobie opinie całego prawie świata.

WOLNA TRYBUNA

Jak to nazwać?

Szanowna Redakcjo!

Mówią, iż człowiek najlepiej uczy się na własnych błędach. Gdyby to było prawdą, my Polacy powinniśmy być narodem bardzo uczonym.

W historii popełniliśmy wiele błędów, dzięki którym niejednokrotnie wrogowie zalewali nasz kraj. Ale na wrogów znajdowaliśmy we własnym mestwie i poświęceniu zawsze skuteczne lekarstwo. Dziś się przeciw wrogowi największemu, jakim jest nasza własna głupota, znaleźć lekarstwa nie możemy czy nie chcemy. Dziś grasuje ona zwycięsko wszędzie - a także wśród naszej inteligencji. Brak zrozumienia sytuacji i potrzeb społecznych wprawia nas czasami w zdumienie. Oto w obozie o przeszło 2000 mieszkańców znajduje się około 300 analfabetów, i przez rok czasu nie można znaleźć nikogo, któryby się zajął organizacją kursu. Gdy wreszcie znalazło się nauczyciela, to Pan ten niechęć podjąć się nauczania r z e k o m o

z powodu kiepskich warunków. Czyż nie jest warunkiem dostatecznie dobrym mając 300 ludzi i moc ich: czegoś nauczyć? Z objawami takiego niechlujstwa społecznego spotykami się częściej. Zamiast pracować społecznie, ludzie wolać grać w brydza lub używać wywczasów. Skutków takiego postępowania Panowie Ci nie widzą lub widzieć nie chcą. Bo gdyby się dokładniej obejrżeli co się dzieje wokół, zrozumieliby że podczas gdy oni grają w brydza, ogół tonie w morzu własnej ciasnoty unyslowej.

Niech każdy z nas z reka na sercu przyzna, czy odrobiny winy za ten stan nie ponosi. Sadzę, że nie wielu się znajdzie takich, którzy z czystym sumieniem powiedzą: moga: zrobiłem wszystko co mogłem. **A.**

Uw. Red: Sprawa rzeczywiście przykra, ale i interesująca. Szkoda, że z listu P. nie dowiedzieliśmy się, o jakie mianowicie warunki P. T. Profesorowi chodziło. Może nadejdzie jeszcze czas, że ten rodzaj ludzi szukać będzie oparcia właśnie o te szerokie masy, które dzisiaj krótkowzrocznie ignoruje.

KRONIKA

Niedziela, 28 lipca 1946

28 N Inocentego
29 Po Marty
30 W Julity
31 S Ignacego Lojoli

Sierpień 1 C Piotra w Ok.
2 P N. M. P. Anielskiej
3 So Znal. rel. Sw. Szczep.

- **W Getyndze** Komisja Organizacyjna Związków Zawodowych wydała odezwę, w której wzywa wszystkich zdolnych do pracy Polaków, by organizowali się w Związkach Zaw. „Naszym obowiązkiem wobec kraju, wobec rodzin i wobec nas samych jest zerwać z zarazią bezwładności i uczynić wszystko, by przygotować się do nowego z życia, do zadań, które nas wszystkich oczekują” - mówi odezwa.

- **W Brunswiku** powołano komisję organizacyjną Związków Zawodowych Ziem Brunswickiej.

- **Przez sąd wojskowy w Osnabrück** skazany został na śmierć Polak Eugeniusz Grzeszek, lat 22. Dopuszczył się on rabunku z bronią w reku.

- **Szkoły Zawodowe** powstają w okupacji brytyjskiej w coraz to większej ilości. W Hildesheim powstała szkoła fotografii zawodowej, w Osnabrück kurs dla kierowników orkiestr i chorów, w Fallingb. kurs elektrotechniczny i instalatorski, w Peine kursy rolnicze.

Wydawca i Redaktor: Konrad Godzinski.
Zestaw i druk wykonał Czesław Rogozinski
w oficynie H. Beermann, Rheine

CENY OGŁOSZEN: 1 mm wysokości, 1 lam - szerok. - 20 fen. -
Poszukiwania rodzin: 5 fen za 1-lam wiersz petitowy, Zguby: 10 fen za 1-lam wiersz petitowy.
cena egz. 40 fenigów

(dokoncz. ze str. 2)

przeciąg paru dni - personel szpitala zmniejszył się do połowy. Ci co się kręli w szpitalu musieli wiać na pierwszą wieś o wyspie. (Rzecz inna, że w razie rewizji sam diabeł zbladziłby w tym labiryncie korytarzy i gruzów jakimi był teren szpitalny.) Drugi podobny popłoch nastąpił gdy patrol bojowy A. K. zastrzelił agentkę wywiadu niemieckiego przebywającą na kuracji, po pierwszym zamachu, oraz jej syna, który odwiedził ją w szpitalnej separacie.

Wpadła raz radiostacja komunistycznej organizacji, ukryta w kominie rozwalonego przez bombę budynku Denuncjanta w pare dni potem rozstrzelano przykładowo przy ul. Ozki przy szpitalu. Inne radiostacje miały się dobrze do końca, a powielacze po nocy stukwały w pracowniach naukowych aż siatki się rwały. Nie gdzieindziej jak w szpitalu wychodziła osobliwość prasy konspiracyjnej, bardzo ekskluzywne wydawnictwo Klubu wysokogorskiego p.t. „Taternik” ilustrowane odbitkami fotograficznymi wykonanymi na miejscu. Taki numer poświęcony wyprawie polskiej na Himalaje wymagał zrobienia i przebicia 6 000 fotografii, a każdy zeszyt liczył 80 stron, nie licząc okładki z kliszą siatkowa. Redaktorzy, prasowo konspiracyjni, mieli czas nawet na taką zabawę.

Różnoraki ale prosty system alarmowy sprawiał, że nikt niepożądany nie mógł się przedostać do szpitalu niepostrzeżenie a rozległy teren pozwalał zyskać czas na usunięcie śladów wszelkich spraw zakazanych. Ranni bojownicy wędrowali do ślepych pomieszczeń, papierów i gazetki do skrytek, radioaparaty pod ziemię. Wozni na pierwszy rzut oka odróżniali kolegów konspiratorów od obcych i potrafili łagodzić surowe przepisy co do wstępu na teren szpitalny. Wśród gości dwa razy na tydzień odwiedzających chorych, mogli się oczywiście znaleźć szpicle, ale na czas wizyt konspiracja chowała się w niewidoczne zakamarki.

Był jeden zakątek wprawdzie, gdzie bezustannie czuwał gestapo. Była nim sala prosektorium, dąkąd zwożono zwłoki ofiar ulicznych strzelanin i zamachów. Wielokrotnie lekarze i studenci medycyny rozpoznawali zmasakrowane kulami i wybuchami granatów ciała dobrych znajomych. Protokoły sekcyjne zakładu medycyny sądowej są zawsze kronika walki podziemnej.

Personel zakładu czynił wszelkie wysiłki, aby zwłoki poległych przedstawić jako przypadkowe ofiary strzelaniny aby mogły być wydane rodzinom albo pogrzebane przez organizacje konspiracyjne na Powązkach w kwaterze zarezerwowanej potajemnie dla żołnierzy Armii Podziemnej. Po to np. wynoszono pod fartuchem kolbę „Vjsa” wydobytą z rozszarpanego przez granat ciała bojowca poległego na ulicy Puławskiej. Kiedy pozorowanie przypadkowości postrzału było niemożliwe niższy personel przekupywał dyżurnych gestapowców aby wydobyc zezwolenie na wydobyc zwłok rodzinie. Inaczej byłyby zabierane i grzebane nie po chrześcijańsku, w niewiadomych miejscach. Często wiadomość z prosektorium była jedynym śladem dla rodziny trzęszącej się o los zaginionego syna, brata lub męża. Nawet jeśli gineli bezimiennie, protokół sekcyjny był nieomylną wskazówką

W jednym ze szpitali warszawskich lekarze zdolali ocalić zasłużonego konspiratora, wypuszczając go ukrytymi drzwiami ze sali operacyjnej i temi drzwiami wnosząc przygotowane z awansu zwłoki, które sam pacjent malarz charakteryzował aby stały się do niego podobne. Zwłoki te wydano asystującej w przedpokoju policji z wyjaśnieniem, że operowany zmarł pod nożem. W szpitalu Dzieciatka Jezus sala operacyjna nie miała ukrytych drzwi. Niemniej jednak niejedną operacją uratowano życie żołnierzy Armii Podziemnej. Dąkąd, jeżeli nie do Dzieciatka Jezus przywieziono pierwszych rannych z akcji z lutego 1944 kiedy poległ krwawy kat Warszawy gen. Kutschera. I ci ocalili, choć zgineli koledzy, którzy ich przywiezli (obaj zastrzeleni w falach Wisły, gdy usiłowali ratować się wplaw, po rozbiciu samochodu na moście Kierbedzia) lłuz takich ocalało pod opieką lekarzy i siostr „od Dzieciatka”.—

Kiedy nadeszło powstanie, lekarze i sanitariuszki... co tu długo mówić... 40 procent z sierpniowej serii odznaczonych przyznano sanitariatowi, którego znaczna część stanowił personel i adepci „od Dzieciatka”.

„Obiekt wojskowy” — szpital Dzieciatka Jezus — miał dużo szczęścia w konspiracji. Ale mało która instytucja w Polsce poniosła tak dotkliwą stratę w personelu, w czasie działań wojennych. Umieeli trwać na stanowisku. A tego przecież pechem nazwać nie można. (Jas.)

*Wiedzieć, nie zawsze można,
Wierzyć w każdej chwili,
Wiedza — czoło podnosi,
Wiara, na piers chyli,
Obie w zaczarowane
Wioda Ciebie kraje
Wiedza uczy rozumu
Wiara szczęście daje.*

PRZESZŁO

400 KSIĄZEK

**POSIADA NASZA BIBLIOTEKA
OBOZOWA. NIEWIELKA TO LICZBA,
ALE SA TAM KSIĄZKI**

DLA WSZYSTKICH

**ZNAJDZIECIE WŚROD NICH POWIEŚCI
HISTORYCZNE I WSPÓLczesNE,
NOWELE, POEZJE, Z DZIEDZINY
TECHNICZNEJ I WIELE INN.**

*

**KORZYSTAJCIE Z TEGO
DOBRODZIEJSTWA — WYKORZYSTUJCIE
WASZ WOLNY CZAS. DOWIECIE SIE
WIELE CIEKAWYCH RZECZY**

*

**Wypożyczalnia mieści się w
baraku 6 pokój 6,
czynna w poniedziałki
i czwartki od godz.
10 do 11 przed południem**

• Swietlica

Y M C A

zaprasza

na

*szachy, warcaby,
ping-pong,
domino
i inne gry*

Przyjdźcie do nas
spędzić mile czas.

Lokal czynny codziennie
od godz. 2–5 popoł. .
i od 7–11 wieczorem.